

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 824: Công Đức Thọ Trì Không Thể Nghĩ Bàn

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 070)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tu Bồ Đề, nếu có thiện nam tử, thiện nữ nhân nào, vào thời mạt thế sau này, có thể thọ trì, đọc tụng kinh này, thì công đức đạt được, nếu ta nói ra đầy đủ, có người nghe thấy, tâm sẽ cuồng loạn, hồ nghi chẳng tin.】

Đoạn này là phần “kết thành kinh công”, tổng kết công đức của kinh *Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật* là không thể nghĩ bàn. Phật gọi tên Tu Bồ Đề, phàm hễ trong kinh điển mà gọi tên, thì đều là để nhắc nhở chú ý, bởi bên dưới sẽ có lời khai thị quan trọng cần nói. Giả như có một người thiện nam tử, thiện nữ nhân nào, vào thời mạt thế sau này, có thể thọ trì, đọc tụng kinh này. Đoạn lời này chính là đang nói đến tất cả chúng ta, hiện tại chúng ta chính là “thời mạt thế sau này” mà Phật Thích Ca Mâu Ni đã nói, tức là thời kỳ mạt pháp sau khi Phật diệt độ, chính là chỉ cho những người như chúng ta đây; “thiện nam tử, thiện nữ nhân” ở chỗ này chính là gọi chúng ta.

Chúng ta được Phật gọi tên rồi, hãy thử suy nghĩ xem mấy câu nói bên dưới đây chúng ta đã làm được hay chưa? “Thọ trì”, chúng ta đã thọ trì hay chưa, đã đọc tụng hay chưa? Tôi tin rằng người đọc tụng thì có, và chắc hẳn là không ít; nhưng người thọ trì thì có lẽ rất ít, thế nhưng công đức to lớn ấy lại nằm ở chỗ “thọ trì”. Nếu như chỉ đọc tụng mà không thọ trì, thì cũng có công đức, không thể nói là không có công đức, nhưng công đức nhỏ, công đức không lớn, trong một đời này chẳng thể thành tựu, mà chỉ là gieo xuống cái nhân xa xôi trên con đường Bồ Đề cho chúng ta mà thôi. Đúng y như trong đời đời kiếp kiếp ở quá khứ của chúng ta, chúng ta đích thực chỉ có đọc tụng mà không có chân thật thọ trì; nếu như chân thật thọ trì, thì hiện tại làm sao lại ngồi ở đây nghe kinh? Sớm đã đi làm Phật, làm Bồ Tát từ lâu rồi, có sao còn làm phàm phu cơ chứ?

Chúng ta thích đọc tụng nhưng với việc thọ trì thì lại rất khó khăn. Thọ trì tức là phải làm cho bằng được những điều trong kinh, nhưng chúng ta lại không có cách nào làm được. Tại vì sao không có cách nào làm được? Vì xót của chẳng nữ buông xuống: tiền tài của bạn chẳng nữ buông xuống, gia sản của bạn chẳng nữ buông xuống, tình thân của bạn chẳng nữ buông xuống; có quá nhiều những việc mà bạn chẳng nữ buông xuống! Đây chính là không có thọ trì. Thọ trì chính là làm theo lời kinh dạy, chúng ta phải buông xuống tất cả, “ưng vô sở trụ”; chúng ta mặc dù cũng sinh tâm, cũng bố thí và đang thực hành bố thí, nhưng lại cứ mãi buông không xuống, đây chính là không có thọ trì — có đọc tụng mà không có thọ trì. Nếu như một đời này vẫn y theo cách thức cũ này, thì vẫn là chẳng thể thoát khỏi tam giới, vẫn phải y nguyên lặn ngụp trong lục đạo luân hồi, chẳng biết đến đời nào kiếp nào mới có thể lại gặp được một pháp hội như thế này, pháp hội này thật không dễ gặp đâu! Rất khó gặp được, quả thật là “trăm ngàn muôn kiếp khó được gặp”, cho nên chúng ta nhất định phải xem trọng việc thọ trì.

Nếu như bạn thật sự giác ngộ, thật sự muốn không còn ngụp lặn trong lục đạo luân hồi nữa, hy vọng một đời này của mình trong lục đạo luân hồi là thân cuối cùng, là lần cuối cùng, lần sau ta có trở lại thì chắc chắn là Bồ Tát tái lai, tuyệt đối không còn là phàm phu sinh tử nữa. Nếu như bạn có được sự giác ngộ như thế, vậy thì bạn là thật sự khai ngộ rồi, bạn thật sự đã minh bạch. Làm thế nào để đạt được? Buông xuống thì sẽ đạt được. Cho nên việc này chẳng phải do cầu người, cầu người thì không có nắm chắc, việc này là phải cầu ở chính mình, xem bản thân có chịu buông xuống hay không.

Nếu quả thực có những việc thật sự buông không xuống, thì hãy nghĩ lại những lời Phật đã dạy trong kinh: “tam tâm bất khả đắc”, cái có khả năng chấp trước ấy là bất khả đắc (không thể có được). Hãy nghĩ đến những việc mà mình buông không xuống ấy, những sự việc đó đều là do nhân duyên sinh pháp, đương thể tức không (bản thể vốn là không), cũng là liễu bất khả đắc (hoàn toàn không thể có được). Từ đó có thể biết, những thứ mà bạn canh cánh trong lòng chẳng thể buông xuống đó, chân tướng sự thật của nó là gì? Chẳng qua chỉ là vọng tưởng mà thôi. Đây chính là điều mà trong kinh Phật thường nói là “kẻ đáng thương xót”; bạn thật sự là đáng thương xót, bởi đó chẳng phải là sự thật. Nếu cái “ngã” có khả năng chấp trước và tất cả vạn pháp bị chấp trước đều là sự thật, vậy thì Thế Tôn sẽ gật đầu cho rằng việc bạn buông không xuống là lẽ đương nhiên, bởi chúng là sự thật. Nào ngờ đâu những sự thật mà bạn luôn cho

là thật ấy lại hoàn toàn rơi vào không, nên Phật mới nói: đáng thương thay, đáng thương thay, sự tình này thật quá đáng thương! Tất cả rốt cuộc cũng chỉ là không mà thôi.

Thấu triệt được đạo lý rồi, minh bạch rồi, thì gọi là nhìn thấu; nhìn thấu rồi thì không có gì là không thể buông xuống. Tại vì sao? Vì biết rằng tất cả chẳng qua chỉ là một trường hư ảo mà thôi. Bốn kinh nói rất hay: “Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh” (Tất cả pháp hữu vi, như giấc mộng, ảo ảnh, bọt nước, bóng hình), chẳng những nhân sinh là một giấc mộng, mà lục đạo cũng là một giấc mộng, thập pháp giới cũng là một giấc mộng. Khi nào bạn từ trong giấc mộng mà tỉnh ngộ ra, thì vấn đề của bạn liền được giải quyết.

Cụm từ quan trọng mang tính then chốt nhất ở trong kinh điển chính là “thọ trì”; nếu quả thực có thể thọ trì, thì công đức có được là không thể nghĩ bàn, chư Phật Như Lai đều nói không cùng tận. Phật ở chỗ này nói 『nếu ta nói ra đầy đủ』 (ngã nhược cụ thuyết giả), chữ “cụ” ở đây là nói rõ cụ thể, mọi người nghe xong chẳng những hoài nghi, mà còn e rằng tâm lại sinh ra cuồng loạn, quyết định không thể tiếp nhận, làm gì có cái chuyện như thế cơ chứ! Thực ra nếu như chúng ta đem bộ kinh này từ đầu đến đoạn này nghe một mạch trọn vẹn, có nền tảng từ phần trước rồi, thì chúng ta có thể tin tưởng được. Vì sao vậy? Thọ trì bộ kinh này chính là xứng tánh mà tu, toàn tu tức tánh, công đức của chân như tự tánh là thứ mà tất cả chư Phật cũng đều không thể nói cho hết được, đây là chân tướng sự thật.